

N:o 16.

Af herr **E. A. Smith**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående föreskrifter rörande fartygs sjöduglighet m. m.

Sedan undertecknad i motion n:o 15 till 1901 års Riksdag på anförda grunder föreslagit,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t måtte begära, det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till lag angående

anbringande af ett lastmärke å åtminstone i den utrikes sjöfarten använda fartyg,

begränsning af däckslasten å såväl lastfartyg som passagerareångare, möjligen med undantag för mindre kustfarare, använda i inrikes fart,

besigtning för utrönande af fartygs sjöduglighet, med uteslutande af en del mindre kustfarare i inrikes fart,

bemanningsregler för alla fartyg med undantag för mindre kustfarare i inrikes fart,

besigtning och profning af lastångares ångpannor samt dessutom förslag till sådana ändringar i nu gällande sjölag, som orsakas af de här ofvan begärda nya lagarne;

men det särskilda utskott, hvartill denna motion jemte en af herr J. A. Kinnman i samma syfte väckt motion hänvisats, blott tillstyrkt åtgärder dels i fråga om kondemnerade fartygs användande i fraktfart,

utan att deras sjövärdighet blifvit genom behörigt bevis ådagalagd, och dels i fråga om kontroll å ångfartygs pannor och ångrör;

beslöt emellertid Andra Kammaren bifalla ett af undertecknad under debatten framställt yrkande om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran, att Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande:

dels om och i hvad mån föreskrifter lämpligen kunna meddelas till förebyggande deraf, att kondemnerade fartyg användas i fraktfart, utan att deras sjövärdighet blifvit genom behörigt bevis ådagalagd, äfvensom i syfte att kontroll må komma att utöfvas å beskaffenheten af ångfartygs pannor och ångrör;

dels i hvad mån fullständigare föreskrifter än de nu gällande böra meddelas i fråga om fartygs utrustning med lifbergnings- och eldsläckningsredskap samt med medikaments- och förbandsartiklar;

dels hvilka bestämmelser beträffande fartygs nedlastning samt däckslastens höjd och fastgörande äfvensom besättningens styrka kunna vara af nöden; och

dels huruvida och på hvilket sätt till ernående af mera tillfredsställande kontroll å fartygs sjöduglighet besigtningar må kunna anordnas äfven å andra fartyg än passagerareångfartyg;

samt derefter till Riksdagen inkomma med förslag till de lagbestämmelser, hvartill utredningen kan gifva anledning.

Efter det utskottet såsom sammanjemkning föreslagit, att Andra Kammaren måtte biträda utskottets af Första Kammaren antagna hemställan, beslöt Andra Kammaren emellertid att afslå detta utskottets sammanjemkningsförslag, till följd hvaraf Andra Kammaren alltså vidblef sitt förut fattade beslut.

Härigenom måste från Andra Kammarens sida ett bestämdt uttalande anses hafva blifvit gjordt, att lagstiftningsåtgärder till motverkande af de med sjöfarten förbundna faror äro nödvändiga i de hänseenden, som omfattas af kammarens ofvannämnda beslut.

Behovet häraf har äfven ytterligare framträdt under den tid, som sedan dess förflutit. Såsom med erfarenheter från den senaste seglationsperioden kan visas, är det alldeles otvifvelaktigt, att vår nuvarande sjölag i de afseenden, som beröra säkerhetsåtgärder för de sjöfarande, måste göras mera tydlig och betryggande.

Då jag för den skull nu vågar å nyo påkalla Riksdagens uppmärksamhet för denna viktiga fråga, har jag emellertid icke ansett mig böra inskränka mig till att ifrågasätta åtgärders vidtagande allenast i de

afseenden, som Andra Kammarens ofvan anförda beslut omfattar. Det kan lätt tänkas och erfarenheten har för öfrigt ådagalagt, senast i ett alldeles färskt fall, att föreskrifter kunna behövas äfven i andra afseenden än de i Andra Kammarens beslut berörda, likasom ock meningarna kunna vara ganska skiftande angående omfattningen af de bestämmelser, som i dessa sist berörda afseenden kunna befinnas lämpliga. Det synes därför vara tjenligast, att den utredning, som alltid måste föregå de förslag, som i ifrågavarande afseenden kunna komma å bane, får i hela dess vidd omfatta frågor angående lagbestämmelser i afseende å säkerhetsåtgärder för de sjöfarande.

Vördsamt åberopande såväl min ofvanberörda motion, som hvad vid behandlingen af denna och herr Kinnmans motion i samma ämne framhölls till stöd för densamma, äfvensom hvad jag häröfvan anført, får jag härmed hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t efter anställd utredning behagade taga i öfvervägande:

dels om och i hvad mån föreskrifter lämpligen kunna meddelas till förebyggande deraf, att kondemnerade fartyg användas i fraktfart, utan att deras sjövärdighet blifvit genom behörigt bevis ådagalagd, äfvensom i syfte att kontroll må komma att utöfvas å beskaffenheten af ångfartygs pannor och ångrör;

dels i hvad mån fullständigare föreskrifter än de nu gällande böra meddelas i fråga om fartygs utrustning med lifbergnings- och eldsläckningsredskap samt med medikaments- och förbandsartiklar;

dels hvilka bestämmelser beträffande fartygs nedlastning samt däckslastens höjd och fastgörande äfvensom besättningens styrka kunna vara af nöden; och

dels huruvida och på hvilket sätt till ernående af mera tillfredsställande kontroll eller inspektion å fartygs sjöduglighet besigtningar må kunna anordnas äfven å andra fartyg än passagerareångfartyg;

samt dels om jemväl andra lagbestämmelser böra
och kunna utfärdas till förekommande af de med sjö-
farten förbundna farorna;
och derefter till Riksdagen inkomma med förslag
till de lagbestämmelser, som i detta afseende kunna
befinnas erforderliga och lämpliga.

Stockholm den 21 januari 1902.

Emil Smith.
